

I Tåby socken föddes detta år 17 barn, av vilka 13 var pojkar och 4 flickor. Brukaren av Ljunga rusthåll och hans hustru Liskan Holstensdotter fick tvillingar, men barnen dog straxt efter födseln.

Endast 2 äktenskap ingicks och 19 dödsfall inträffade. Av de dödda var 11 stycken under 7 års ålder.

Detta år hölls **tre sockenstämmor** i Tåby och ur dess **protokoll** kan följande nämnas:

Vid Valborgsmässostämman uppläste kyrkoherden Follén, för sockensyämmodeltagarna, bestämmelserna i kyrkolagen om sockenstämmans myndighet och kraft. Kanske på förekommen anledning.

Carl Andersson i Tåby och ryttaren Anders Bergman beklagade sig över, att de ofta blev utträngda från sina anslagna stolrum i kyrkan. De uppmanades nu att angiva inkräktarna för kyrkovärdarna, så att de brottsliga kunde bliva näpsta.

En tornspira och takplåt till det nya kyrktornet hade beställts vid Hävla bruk och nu skulle detta hämtas.

Det utsågs 5 stycken parskjutsar, från oliak hemman, som skulle verkställa hämtningen.

När skjutsarna hade återkommit till Tåby, åtog sig, emot skälig betalning, båtsman Fyrberg och drängen Carl i Ljunga, att uppsätta spiran på plats, om icke byggmästaren eller bleckslgaren hade något emot det.

Under sommaren skulle tornet målas och för detta arbetet skulle beställas målare.

När allt detta var gjort skulle klockorna uppsättas i tornet.

Då socknen nu var utan sockenskomakare uppmanades båtsmannen Måns Lundsmans son på Gisselö ägor och drängen Lars Ericsson från Kvillinge socken, vilka båda hade sökt sysslan, att uppvisa sina färdigheter, och den skickligaste av dem antagas.

Assessorn Fors på Brestad skänkte 100 daler kopparmynt till kyrkobyggandet, vilket med tacksamhet emottogs.

Båtsmannen Jonas Hansson hade den stora bönedagen varit drucken och därför försummat gudstjänsten.

Samma var förhållandet med gossen Gabriel Johansson, som varit tillsammans med Jonas Hansson.

Nu dömde kyrkoherden tillsammans med sexmännen Jonas Hansson, att för dyckenskap böta 5 daler silvermynt.

Men då han inte hade pengar att betala med, skulle han sitta i stocken en söndag.

Därjämte skulle han böta 10 daler silvermynt för sabbatsbrott, men då han var helt ung och oförståndig, nedsattes dessa böter till 12 daler 16 öre kopparmynt, att givas till kyrkan.

Gossen Gabriel Johansson, som inte var 15 år fyllda, ansågs lockad av Jonas, varför det räckte för honom, att sitta i stocken en söndag.

Om de inte rättade sig därefter, skulle saken anmälas till värdslik domstol.

Det tidigare beslutet om nytt tak i prästgården hade verkställts genom lejd arbetskraft.

Nu fordrades av varje helt ehman 1 daler 16 öre silvermynt för att betala kostnaden.

Tidigare hade beslutats, att varje hemman årligen skulle leverera 100 stycken takspån till underhåll av kyrktaket.

Nu hade konstaterats, att det var olika klalitet på den levererade takspånen från de olika hemmanen, varför från och med nästa år, i stället skulle betalas 16 öre silvermynt av varje hemman, för att därmed betala inköpt takspån.

Åter igen var saken om Jonas Johansson uppe i sockenstämman.

Han vägrade fortfarande, trots lagakraftträdande domar, att flytta från sin moder i Fyrby till hustrun i Brunneby.

Man stannade nu vid, att kyrkoherden skulle vända sig till annan ort eller kronans män, för att få ordning i denna sak.

De båda, som fått avlägga prov till sockenskomakaresysslan godkändes ej, för vid Andersmässostämman antogs Anders Hemmingsson som sockenskomakare. Han skulle dock inte tillträdad sin tjänst förrän kommande höst.

Husförhör hade kyrkoherden inte hållit under några år, men till kommande vinter skulle förhör hållas.

Från häradsrättens protokoll finns följande:

Kronlänsman Wiman anklagade, å ämbetets vägnar, kvinnfolket Anna Danielsson på Mem och drängen Måns Månsson i Helgestad, för med varandra skolat pläga köttslig och olvlig beblandelse.

Båda erkände, att de med varandra, några gånger haft samlag, men Anna ej blivit havande.

Måns dömdes, att böta 10 daler silvermynt och Anna, som en gång förut lagförts för samma företeelse, till lika stort belopp.

Dessutom skulle båda giva, han 4 och hon 2 daler silvermynt till kyrkan, samt undergå enskild skrift och avlösning i kyrkans sakristia.

Betjanten Niclas vid Jonsbergs säteri anklagade skjutsdrängen Jöns Olsson vid Fristads gästgivaregård, att ha begärt dubbel taxa när Niclas blivit skjutsad i caret fram och tillbaka till Norrköping.

Men Jöns hade fått vänta över 2 timmar i Norrköping på återskjuts för Niclas och därför avtog häradsrättens påstående, att endast behöva betala en resa.

Drängen Måns Hansson i Fristad anklagade rusthållaren Knut Friberger därstädes för, att nyssliden sommar, på stora landsvägen, blivit med slagsmål överfallen och blodvite tillfogad.

Friberger nekade till anklagelsen, men genom vittnen frankom, att händelsen var följande:

Friberger hade tillrättaviserat sina drängar, som höll på med slätter nära intill landsvägen, som löper genom Fristads by.

Måns Hansson, som ej var anställd hos Friberger, hade stått på landsvägen och ohört den ordväxling, som skett mellan Friberger och hans drängar och hade kanske då fällt någon anmärkning.

Friberger hade sagt till Måns, att avlägsna sig från landsvägen, och när Måns så inte hade gjort, hade friberger givit honom några örfilar, så att Måns fallit omkull.

Häradsrätten dömde Friberger för fredsbrott på allmän landsväg, böta 40 daler, för blodvite 3 daler och för kindpust 1 daler 16 öre, allt silver-

munt.

Dessutom skulle han ersätta samtliga rättegångskostnader, samt ersätta Måns med 3 daler silvermynt.

Friberger anmälde sitt missnöje över domen, men överklagade ej till hovrätten, när han överbevisades att utslaget helt följde lagens bestämmelser.